

som Gjenstand for egentlige Love, hvad der vistnok maatte ansees uønskeligt, og hvortil jeg ogsaa troer, der i og for sig er al god Grund, eller ogsaa maae de falde ind under en almindelig Form, og de ville da gaae meget lettere, simplere og naturligere igennem Rigsdagen, end naar de saaledes stilles op i en aparte og særlig Form, hvorved en vis Art af Mistænkelighed, om jeg saa maa sige, allerede vil være tilstede fra Begyndelsen af og fremkalde Uhyggelighed der, hvor man især maa søge at undgaae den. Det er min Hovedgrund til at være imod Bestemmelsen, saaledes som den her er affattet; det er jo imidlertid ikke denne Betragtning, som har været den afgørende for saamange Medlemmer ved deres Opfattelse af Loven og deres Beslutning at stemme endog imod Overgangen til anden Behandling — man har meent, at Bestemmelsen i § 3 var i Strid med Grundloven. Jeg vil ganske oprigtig tilstaae, at det forekommer mig, at der her er en vis — sensibel Uengstelighed for Grundloven tilstede, som man ellers ikke har havt; der har tidligere i andre Lovforslag været Bestemmelser, om hvilke man troede, at de ikke stemmede med Grundloven, men man har dog ikke troet, at der opstod nogen Fare for Grundloven, fordi man lod saadanne Forslag gaae videre og undersøgte, om saadanne Bestemmelser maatte ud eller kunde blive staaende. Saameget synes mig dog klart, at man, selv med den største Tro paa sin egen Opfattelse, selv med den største Forvisning om sin egen Skarpsindighed, maa være billig nok til at indrømme, at man dog ikke kan drive det videre indtil at mene, at denne Bestemmelser Grundlovsmæssighed er tvivlsom; det er umuligt ligeoverfor dette Lovforslags Historie — og det er jo med de respective Formænds Billigelse vedtaget i det andet Thing og forelagt her i dette Thing — at komme videre end til, at der eksisterer en berettiget Tvivl om, hvorvidt Bestemmelsen i § 3 kan i Genhold til Grundloven blive staaende eller ikke — men naar man ikke kan komme yderligere, saa synes jeg virkelig ikke, der deri kan ligge nogen som helst tvingende Grund for Thinget til at nægte Overgangen til 2den Behandling. Naar man

der næst har sagt — og det er især deleshed gjort gjældende af en æret Rigsdagsmand ligeoverfor mig (Lillisch), at naar man dog indsaar, at et saadant Lovforslag, især et privat, ikke kunde gaae igennem, og altsaa ikke blive til endelig Lov, vilde det være rettest strax at forhindre det fra, at det gik videre, saa kan jeg gjerne være enig med ham i Uvæbelsen heraf i flere andre Tilfælde. Naar et Lovforslag mere fremtræder som en blot individuel Anskuelse, der deri har skaffet sig Fyldest, istedetfor f. Ex. at fremtræde i en Forsøgelse — og vi kunne jo ikke nægte, at der er fremkommet endel Lovforslag, der end ikke for den Vedkommende selv har havt anden Betydning end at bringe den vedrørende Sag paa Bane — saa troer jeg det maa indrømmes, at det vilde være meget urigtigt at lade Sagen gaae videre end til 1ste Behandling; naar Talen fremdeles er om et Lovforslag, som viser sig at være fremgaaet af et umodent Kjendskab til de Forhold, hvorom der er Spørgsmaal, vilde Thinget vistnok heller ikke handle rigtigt i at lade et saadant Lovforslag gaae videre end til 1ste Behandling; — men anderledes forholder det sig med dette Lovforslag, og jeg kan i den Henseende henholde mig til, hvad der allerede er yttret af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Afd. Balgfreds (Mou-rad). Det kan ikke nægtes, at dette Lovforslag fremtræder med en anden Charakter end private Lovforslag i Reglen; jeg skal imidlertid, for ikke at trætte Thinget endnu længere, ikke udvikle dette videre, men blot som Medlem af Thinget udtale det som min Formening, at Thinget vilde gjøre rigtigt i at lade Sagen gaae til 2den Behandling og nedsætte et Udvalg. Denne Forhandlings Betydning misstjender jeg paa ingen Maade; jeg troer, at den maa ske mere end de fleste andre har bidraget til at give en bestemt og klar Opfattelse af, hvorledes Stemningen i det Hele er med Hensyn til den Sag, om hvilken der er Spørgsmaal. Den kan have været imod Røgles Duster; jeg vil ikke sige den har været imod mit — ialtsald har den ikke været mod min Forventning — men selv for dem, mod hvis Duster den er gaaet, er det af stor Bigtighed, at en saadan Forhandling har fundet Sted, thi den vil vise,